

Tal dia
com
avui fa...

1
any

El drama de l'atur
Continua disparat i afecta un de cada quatre catalans en edat de treballar. Fins a 267.000 famílies tenen tots els seus membres sense cap ocupació.

10
anys

Millorar la qualitat de l'aire
La Unió Europea exigeix una millor qualitat de l'aire a Catalunya. El trànsit continua sent la principal font de contaminació.

20
anys

El TAV, a la Sagrera
L'Ajuntament de Barcelona anuncia el pla en què es preveu la construcció de l'estació central del tren de gran velocitat a la Sagrera.

Un sofà a la riba

Josep M.
Fonalleras

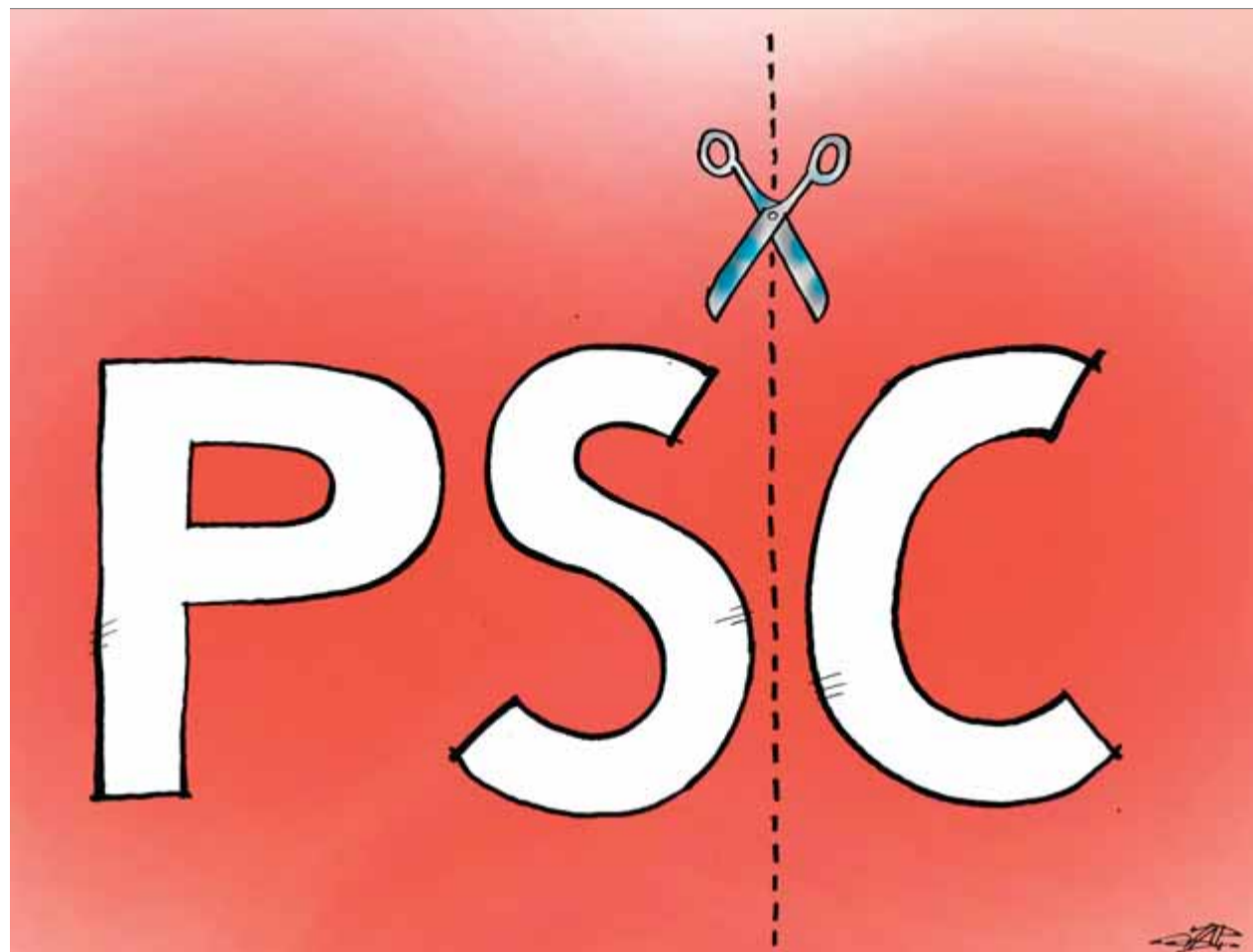

Armats amb la compassió

Cada dia més, es creen associacions de tota mena que neixen amb l'afany de portar un gra de sorra, per petit que sigui, a una certa idea de platja solidària, cadascuna des de la seva òptica, els seus interessos o el seu grau d'implicació, atenant el fet que parlem d'agrupacions amb criteris molt distants sobre la manera d'incidir en el món en què vivim però amb el denominador comú de la lluita contra la injustícia de la pobresa. En l'univers solidari hi ha, per descomptat, entitats històriques que fa temps que procuren perquè les condicions de vida siguin millors per a milers de desprotegits, però també aquestes iniciatives que es tiren endavant amb la finalitat única de contribuir a un món una mica menys fosc,

Iniciatives per contribuir a un món menys fosc

la majoria de vegades gràcies a l'aportació altruista dels que en formen part o per culpa de la dèria entossudida de personatges singulars que entreguen el seu temps i la seva capacitat a l'elevada causa de la compassió activa, del "sentiment amb què hom pren part en el sofriment d'altri", com diu el diccionari. Penso en els Fotògrafs per la Pau o en altres associacions de creació més recent, com ara els Manaies de Sant Daniel, de Girona. Va ser fundada amb l'afany de recuperar l'origen històric dels armats gironins del segle XVIII, que van ser reivindicats en el seu moment per una colla de ciutadans amants d'una estètica en la qual també destacava la voluntat de contribuir a fer un país més habitable. Ara, aquests *romans* aposten pel "compromís, la convivència, la solidaritat i la tolerància". Col·laboren amb Càritas, amb el Banc dels Aliments, recullen menjar i llibres, i aquest dissabte organitzen un concert benèfic a La Mirona amb els suggestius, hipnòtics Pepper Pots. A ritme de *soul* i jazz i *funky* (amb els teloners Counting Off i The Funk Boss Brothers), a pesar de tots els mals triangles que vivim, la fe continua movent –amb música i coratge– les muntanyes de l'apatia.

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

Vuits i nous Medievals

Manuel
Cuyàs

ANTHONY GARNER

n Carles Duarte, que com ja he dit més d'un cop, és un dels homes més generosos del país, sempre té a punt llibres per oferir. Te'l trobes a qualsevol lloc, i un llibre. O dos, com l'última vegada. Quan no són seus, vull dir de la seva producció

poètica, són de l'editorial Barcino que ell dirigeix. Els dos llibres que dic van ser *Disputa de l'ase*, d'Anselm Turmeda, i *Vida de mestre Ramon*, de Ramon Llull, tots dos del XIV. Els he començat i acabat en un tancar i obrir d'ulls.

Els llibres en català antic em fan una mica de por perquè m'hi encallo i no els acabo d'entendre. Un text en castellà igualment vetust se'm fa en canvi més passador i intel·ligible. Ho atribueixo al fet que el castellà literari no ha tingut interrupcions, sinó que ha evolucionat seguit, i en canvi la

història del català ha estat un ara caic ara m'aixeco i cada cop que s'ha volgut recuperar alguna cosa s'havia trencat o deixat pel camí.

L'editorial que Duarte dirigeix presenta dues col·leccions principals, sempre d'autors clàssics. Una, Biblioteca Barcino, ofereix els textos antics originals amb petites modernitzacions per fer-los més passadors als lectors d'avui. Jo, de totes maneres, sempre m'hi haig de barallar, poc o molt. L'altra, Tast de Clàssics és, com diu la seva declaració de principis, "una invitació a gaudir dels grans autors i dels títols més destacats de la literatura catalana antiga des d'una sensibilitat contemporània; per això hem demanat a escriptors i poetes actuals que n'adaptin les paraules per tal de retornar-les als lectors d'avui amb un llenguatge proper i entenedor..." Amb *Disputa de l'ase*, l'Albert Mestres i la Marta Marfany, els adaptadors, han fet una cosa més complicada. Com que el text en català de Turmeda no es conserva, sinó que s'ha de recórrer a la traducció al francès que es va fer a l'època, ens ofereixen una versió a partir d'aquest idioma que sembla com si llegissis l'original des de la "sensibilitat contemporània". Semblantment passa amb *Vida de mestre Ramon*, traduïda del llatí per Anthony Bonner. Textos clars perfectament entenedors i, en el segon cas, amb unes notes que no deixen escapar res.

Vida de mestre Ramon és una miniatura gòtica amb paraules. *Disputa de l'ase*, un divertiment seriós que, a banda la seva intenció ambigua moralitzant i totes les trapegeries imaginables, ens explica moltes més coses dels temps medievals que alguns llibres d'història i s'avança uns quants segles als viatges fantàstics de Jonathan Swift. Creuïme: un gaudi permanent i una lliçó per a tots els que ens expressem en aquest idioma tan antic.